

Publicat în 2024 de **Editura Thea**

Editura Thea (ROMÂNIA)

Ne puteți vizita la:

www.editurathea.ro

și ne puteți scrie pe adresa:

editurathea@gmail.com

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub orice formă prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau în alt mod, fără acordul prealabil scris al **Editurii Thea**.

Copyright © 2024 **Editura Thea**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARINA, DUMITRU TITI

Naufragiați în Delta Dunării / de Dumitru Titi Marina. - București :

Editura Thea, 2025

ISBN 978-630-6781-00-3

821.135:1

NAUFRAGIAȚI ÎN DELTA DUNĂRII

de Dumitru Titi Marina

ZIUA A ȘAPTEA

Așa cum am hotărât seara am pregătit bagajele, le-am pus în barcă și am pornit spre debarcader.

L-am sunat pe Nicu-barcă să-i spunem că venim și am luat-o lipa-lipa pe canalul Sulina până în sat la Crișan.

Vaporul a venit la timp, călătoria a fost plăcută admirând, din nou, peisajele cu zăvoaiete de pe malul apei, stufărișurile și păsările deltei.

Mașinile le-am găsit fără ca cineva să fi umblat la ele.

Ajunși acasă, spre seară, ne-am retras fiecare la casa lui, unde am mâncat ceva și ne-am pus la odihnă.

Urma ca a doua zi să ne întâlnim, să împărțim peștele luat acasă, dar, mai ales să ne amuzăm, încă o dată de pățania ... pățită.

Că și Dumnezeu a făcut lumea în șase zile, iar în a șaptea s-a odihnit.

Analizând toate cele întâmplate, am văzut că e bine.

ȘI A FOST SEARĂ, ȘI A FOST DIMINEAȚĂ,
ZIUA A ȘAPTEA.

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	5
NAUFRAGIAȚI ÎN DELTA DUNĂRII.....	17
ZIUA ÎNTÂI	41
ZIUA A DOUA.....	61
ZIUA A TREIA	91
ZIUA A PATRA	128
ZIUA A CINCEA.....	183
ZIUA A ȘASEA.....	227
ZIUA A ȘAPTEA.....	234

Dar, ce mama dracului, nu aş da momentele petrecute în Deltă, pe nimic. Sunt momente din viaţa mea, au fost lucruri pe care le-am făcut de plăcere şi, acum, când stau în faţa calculatorului şi aştern aceste rânduri, mi se pare că nu mulţi au gustat atâtea satisfacţii câte am avut. Iar dacă n-ai simţit, pe pielea ta, noroiul, ploaia, ţânţarii şi musculiţele vampir, mă întreb: de ce ai mai trăit? Fac această afirmaţie faţă de acei „pescari” care sunt duşi, aduşi, întorşi, aşezaţi, răsfăţaţi, gădilaţi, scărpinăţi, laudaţi şi la care şi peşti sunt prinşi în ac, numai să fie mulţumiţi şi satisfăcuţi de, vezi Doamne, ce mari pescari sunt!

Păi, băi vere, dacă nu te scoli de dimineată, nu faci focul cu surcele pentru aţi pregăti cafeaua, dacă n-o bei, în zorii zilei odată cu ţânţarii care îţi intră în gură ca nesimţitii, dacă nu te chinuieşti să pui în ac nişte râme moarte, dacă nu arunci de câteva ori prin pomi până reuşeşti să faci o aruncare ca lumea la locul dorit, dacă nu te plictiseşti aşteptând să te muşte un amărât de peşte, dacă nu înjuri de sar ţândări când agăţi undiţa cu peşte în ea, saşu îţi rupe firul, dacă nu vii leşinat de foame acasă, uneori fără niciun peşte, dacă nu eşti certat de femeie, mai rău ca un hoş de cai, că nu ai prins nimic, te întreb, la ce, dracu, ai mai trăit?

NAUFRAGIAŢI ÎN DELTA DUNĂRII

Stau liniştit cu nevasta mea, coana Vasilica, la televizor şi urmăresc cu atenţie „politichia”. Eu, aşezat în fotoliu, cu un scaun sub picioare (ca să-mi îmbunătăţesc circulaţia periferică), iar nevastă-mea întinsă pe canapea, cu Patrocle la picioare şi învelită într-o pătură. Ca orice român, îmi dau şi eu cu părerea la cele văzute şi auzite, chiar dacă, ştiam că, nici dracu’ nu dă un ban pe „observaţiile” mele, mai competente decât părerile multor analiştii politici. Numai nevasta mea mă consolează, din când în când:

— Aşa este, măi, bobocelule! cum le ştii tu pe toate!

Se obişnuise, săraca, cu nesfârşitele mele comentarii politice şi, pentru a nu se enerva, mă aproba întrutotul. Dar nici eu nu mă lăsam uşor. Cum prindeam un subiect nou, o mişcam de cotul mâinii pe care o ţinea sub cap, ca să o fac atentă. Săraca, ofta, mă lasa să „hănănesc” – cum zicea ea şi, pentru a nu părea neinteresată de subiect şi astfel să-l jignească pe Marele T, din când în când, zicea: „aşa este măi bobocelule!”

Deodată, soneria începe să sune ca la oale, cum zice nevastă-mea.: piii – piu-piu; piii – piu-piu! Piiiiiu – piu-piu-piu!

Luați pe nepregătite, sărim amândoi ca arși. Eu răstorn scaunul de sub picioare, iar Patrocle iese și el speriat de sub pătură, se repede în hol și încearcă să se precipite spre ușă. Cam greu, deoarece, pe hol este gresie ceea ce îi crează probleme cu aderența. În fine, ajunge la ușă și începe să latre ca apucatul. Asta după ce a strâns grămadă carpetele puse pe hol de tanti Vasilica.

— Cine să fie? întrebă nevastă-mea.

— Cum, cine să fie, de parcă n-ai ști! Popa Marcel, că numai ăsta sună ca nebunul, în loc să intre și el ca omul în casă.

— Păi, ai lăsat ușa deschisă, omule, să intre hoții peste noi și să ne fure banii, mai zice nevastă-mea.

— Care bani, nevastă? Că eu nu-i găsesc ziua, d-apoi ei, noaptea, cum zicea un scriitor francez.

Deschid și, bineînțeles, la ușă era popa Marcel, cu gura până la urechi; ridică mâinile în sus, se repede la mine, mă îmbrățișează și mă pupă ca și cum nu m-ar fi văzut de zece ani.

— Să trăiești, T! Sărut mâna tanti Vasilico! Ce faci, bre? Stați ca babălăcii în casă, în loc să mai ieși și mata pe stradă, să te mai dezmoțezi. Afară este un timp nemaipomenit pentru plimbare.

— Măi, părinte, când dracu' – să mă ierte coana preoteasă, te înveți și tu minte să nu mai suni așa, ca apucatul? Sună, domnule, scurt că doar știi că îl am pe vigilantul de Patrocle, care simte tot. Și, ia zi, care este scopul și durata vizitei?

— Lasă, bre, că nu mori din asta. Mă plimbam cu Maria pe stradă și am văzut lumină, așa că, am zis să venim să-ți facem o vizită la nivel înalt. Că dacă mata stai la etajul patru, normal că primești numai vizite la nivel înalt.

În spatele lui, intră în casă și Maria, coana preoteasă.

— Sărut mâna, nenea Titi, sărut mâna, tanti Vasilica, zice coana preoteasă.

— Ai văzut, părinte, copil educat? Îmi zice sărut mâna, nu ca tine, să trăiești, T, de parcă am fi de-o seamă. Ce, dracu, de educație ai primit acasă, să mă ierte coana preoteasă.

— Lasă, bre, nu mai umbla mata cu politețuri, cu „să mă ierte coana preoteasă” în sus, să mă ierte coana

preoteasă în jos, că nu poate ea să te iarte. Cel de Sus te iartă, și numai dacă îți pun eu o vorbă bună.

Acum, ca să fiu sincer, cel care dăduse „liber” la exprimarea directă fusese eu. Aceasta în urma experienței mele de proaspăt socru, când Mihai – ginerele meu și Marcel – probabil, viitorul meu ginere, erau încurcați când trebuia să mi se adreseze direct. Să-mi zică *tată*, după tradiție, se cam codeau. Pentru a-i scoate din încurcătură, le-am cerut să-mi zică, mai întâi, *padre*. Apoi, să mi se adreseze direct, ca americanii, T, de la Titi. Mai greu era cu nevastă-mea deoarece, numele ei – Vasilica, era mai greu de „americanizat”. În fine, ea a rămas la apelativul „tanti”, pentru cunoscuți, și ocolire a vorbei pentru Mihai și „prezumtivul”. Așa am crezut eu că este bine să spun când mă refer la Marcel – prietenul Ramonei. Cum nu-mi făcuse cererea oficială de acordare a mâinii Ramonei, nici eu nu puteam să-l numesc „ginere”.

— Hai, părinte, intră, și nu te mai descâlța, că nu faci tu curățenie. Și închide ușa mai repede că faci frig în casă și mă obligi să-ți tai coada. Popa, însă, om cu bun simț și frica lui Dumnezeu, se descâlță, pune paltonul în cuier și intră în *living*.

Ne dăm la vorbă, mai spune el o minciună, mai spun eu un adevăr genial și timpul trece pe nesimțite.

Pe cât de expansiv și guraliv era popa, pe atât de reținută era coana preoteasă. Se completau de minune.

La plecare, mă întrebă, pentru a nu știu câta oară, cum stau cu scrierea mării noastre aventuri din Delta Dunării, din vara trecută.

— Stau prost, părinte. Nici nu m-am apucat să scriu, zic. Mi-e lene. Și apoi, nu a fost vorba că scriem fiecare câte o variantă? De unde să știu eu ce a simțit fiecare în momentele acelea de groază? Întâi să povestiți voi cum ați trecut peste „incident”.

— Hai, bre, că mata știi să le îmbârligi mai bine ca noi. Am văzut eu că, uneori nici numai știu dacă am spus vreodată ce zici mata că am zis. Așa că, dă-i înainte fără grijă. Vorbește mata și în locul nostru că, și așa nici dracu nu va ști adevărul – adevărat. Apoi, și așa ești pensionar și nu ai ce face. Măcar atâta lucru să faci și mata.

La aceste vorbe, odată îl fulger cu privirea. Această expresie nu puteam să o sufăr din cauza nevastei mele care îmi spunea mereu același lucru. Că tot sunt

pensionar și nu fac nimic. „Noroc” că au dat-o afară și pe ea de la servicii și a devenit șomeră. Acum nu mai avea „nas” să-mi reproșeze că nu fac nimic.

— Măi, părinte, săru' mâna, o să scriu. Dar nu știu când. Vedeți dumneavoastră, că așa îți zic eu ție, scriitorilor de geniu, ca mine, nu le poți impune nimic. Arta, dragul meu, este ca o descătușare care vine din adâncul sufletului atunci când ai o stare propice creației. Aștept și eu să vină acea lumină orbitoare care mă izolează de mediul înconjurător, îmi dirijează mintea, mă face să uit de animalul din mine. Această stare, de beatitudine, care mă rupe de cotidianul abject și mă înalță pe acele piscuri ale cunoașterii, atinse doar de marile genii ale umanității, nu se manifestă când vreau eu. Dar va veni și acel moment. Îl simt cum se apropie de mine tiptil, tiptil și, uneori, când cred că sunt cuprins de febra creației, îmi dau seama că era vorba de altceva.

— Dă-i încet, bre, că ai luat-o pe arătură. I-auzi, băi frate, lumină orbitoare, har, cotidian abject. Bre, T, trezește-te! Apoi, la despărțire, mă gratulează cu formula „să-mi scrii”!

— Nu-ți scriu, măi popo, n-auzi că mi-e lene? Nu vrei, mai bine să-ți dau un e-mail?

— Lasă gălăgia și treci la treabă, că de vorbit, nici dracu', Doamne iartă-mă, nu te întrece. În spatele lui, coana preoteasă mustăcește a râde.

Așa că, dragii mei, de gura popii dar și de (recunosc) dragul meu, am ajuns acum, la bătrânețe, să iau asupra umerilor mei această grea trudă, cum ar zice cronicarul, și să aștern pe hârtie, întâmplarea petrecută în vara aceea, la Crișan, pe Dunărea Veche.

Aventura începuse pentru mine, în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Eram hârșit în toate tainele Deltei. Aproape în fiecare an mersesem, ca orice om sărac, în concediu în Deltă. De ce? Pentru că mergeam cu cortul, nu plăteam decât cheltuielile de drum iar acolo mâncam pește. Tone de pește. De aceea, nu o dată, am afirmat că, din această cauză sunt eu așa de deștept. Din cauza fosforului acumulat că mă și mir, uneori, că nu luminez noaptea cu capul meu plin de fosfor. Tot din această cauză, cred, și fetele mele Lo și Maria sunt așa de deștepte. În primul rând, că au avut „o moștenire genetică din familie” care s-a completat cu peștele mâncat, atât acasă cât și în Deltă, având și ele o vechime de zece ani de mers în deltă.